

Στοκχόλμη, Σεπτέμβριος 2001

Καθόμουν στο λεωφορείο και παρακολουθούσα τα οχήματα που περνούσαν έξω από το παράθυρο. Η ατμόσφαιρα ήταν αποπνικτική και ο αέρας ζεστός. Ο οδηγός είχε ανοίξει το φινιστρίνι της οροφής για να μπαίνει οξυγόνο, αλλά εγώ δεν κατάλαβα καμία διαφορά, μόλις που ένιωθα ένα αεράκι στον ώμο. Στη διπλανή θέση καθόταν μια μεγαλόσωμη ιδρωμένη γυναίκα μ' ένα παιδί στα γόνατα που έκλαιγε ασταμάτητα.

Περάσαμε το Χουμλεγκόρντεν. Εδώ ήταν που είχαμε περπατήσει εγώ κι ο Τζακ. Είχα φέρει εκατοντάδες φορές εκείνη την αυγουστιάτικη νύχτα στο μυαλό μου.

Έκτοτε εκμεταλλευόμουν κάθε ευκαιρία για μια βόλτα στην Τσάιναταουν, όπως αποκαλούσε η Κρις την περιοχή ανάμεσα στην Σχολή Οικονομικών Επιστημών και στο σχολείο Νόρα Ρεάλ, με την ελπίδα να συναντήσω τυχαία τον Τζακ. Αλλά εκείνος πουθενά.

Πέρα από αυτό, η ζωή μου ήταν για πρώτη φορά γεμάτη χαρά και ένταση. Τα μαθήματα ήταν εύκολα – αλλά έτσι ήταν πάντα για μένα. Ήδη από την πρώτη τάξη του δημοτικού το σχολείο ήταν το καταφύγιό μου, το μοναδικό μέρος στη Γη όπου τα κατάφερα καλά, και μάλιστα χωρίς κόπο. Οι δάσκαλοι μ' έπνιγαν στους επαίνους. Τα μαθήματα ήταν ενδιαφέροντα και διασκεδαστικά, και πραγματικά τα απολάμβανα.

Με την Κρις περνούσαμε σχεδόν όλο τον ελεύθερο χρόνο μας μαζί. Καμιά μας δεν χρειαζόταν να μελετάει πολύ – η Κρις επειδή ήταν ικανοποιημένη απλώς με το να περνάει τα μαθήματα και να τα βγάζει πέρα στα διαγωνίσματα· κι εγώ επειδή από μικρή αρκούσε να διαβάσω ένα κείμενο μερικές φορές για να το θυμάμαι ολόκληρο απέξω.

Ο πρωταγωνιστικός ρόλος που είχε παλιότερα ο Βίκτορ στη ζωή μου μεταβλήθηκε σε ρόλο κομπάρσου. Δεν μπορούσα να εξηγήσω στον εαυτό μου τι ακριβώς είχε αλλάξει, αλλά μετά τη γνωριμία μου με τον Τζακ τα συναισθήματά μου για τον Βίκτορ κρύωσαν. Κρατούσα αποστάσεις. Επινόουσα ανύπαρκτα διαγωνίσματα για να εξηγήσω γιατί δεν μπορούσαμε να συναντηθούμε. Δεν απαντούσα στις κλήσεις του και άφηνα να περάσουν δύο και τρεις μέρες για να τον πάρω πίσω. Διαρκώς ανέβαλλα την επικείμενη μετακόμιση στο διαμέρισμά του, μέχρι που εκείνος έπαψε να την αναφέρει.

Η στάση μου άλλαξε τον Βίκτορ, τον μετέτρεψε σε ένα αξιοθρήνητο κι ανασφαλές άτομο. Άρχισε να γίνεται όλο και πιο απαιτητικός, να γαντζώνεται από πάνω μου, κάτι που μ' έκανε ακόμα ψυχρότερη απέναντί του. Η σχέση μας όδευε προς το τέλος της, αλλά εκείνος αρπαζόταν από μένα σαν τον πνιγμένο. Μου τηλεφωνούσε συνέχεια, είτε ήταν μέρα είτε νύχτα, με έπνιγε στα δώρα και στις εκδηλώσεις αγάπης, ήθελε ανά πάσα στιγμή να ξέρει πού ήμουν και τι έκανα. Ξαφνικά άρχισε να με ρωτάει για το παρελθόν μου, για την οικογένειά μου, για τη ζωή μου πριν τον συναντήσω. Αρνιόμουν ν' απαντήσω. Και τι να του έλεγα, δηλαδή; Όμως η σιωπή μου, η απροθυμία μου να αποκαλύψω οτιδήποτε για τον εαυτό μου, απλώς τον οδηγούσε σε μεγαλύτερη απόγνωση. Είχα γίνει ένας γρίφος προς επίλυση, κι έδειχνε να πιστεύει πως, αν έλυνε τον γρίφο, θα τον αγαπούσα ξανά.

Το χειρότερο ήταν πως ο Βίκτορ ήταν μια χαρά παιδί: όμορφος, καλοσυνάτος και φιλόδοξος. Μου φερόταν σαν να ήμουν πριγκίπισσα. Ήταν πιστός και αξιόπιστος, χαρίσματα σπάνια στη

ζούγκλα της Στοκχόλμης.

Αλλά δεν ήταν ο Τζακ Αντελχέιμ. Σύντομα κατάλαβα ότι θα έπρεπε να τον παρατήσω. Όμως συνέχεια το ανέβαλλα. Αλλά δεν πήγαινε πια άλλο.

Όταν το λεωφορείο έκοψε πλησιάζοντας στο πάρκο Τεσίν, δεν μου έμενε πια καμία αμφιβολία. Θα μου ήταν πολύ δύσκολο να τον πληγώσω, αλλά έπρεπε να τελειώσει εδώ και τώρα.

«Συγγνώμη, θα κατέβω εδώ» είπα.

Η γυναίκα με το παιδί στην αγκαλιά σηκώθηκε με κόπο, κάνοντάς μου χώρο να περάσω. Φαινόταν κουρασμένη και παραιτημένη. Τα παχάκια της διαγράφονταν κάτω από ένα υπερβολικά κολλητό τισέρτ και ξεχύνονταν πάνω από τη μέση του τζιν. Σάλια έτρεχαν από το στόμα του μωρού. Πράσινες μύξες κρέμονταν σαν τσαμπιά από τα ρουθούνια του. Θεέ και Κύριε! Ποτέ δεν θα γινόμουν τέτοια μητέρα. Το δικό μου το παιδί θα το είχα πάντα στην τρίχα. Το παιδί τού Τζακ... Τινάχτηκα, κοκκινίζοντας από ντροπή για τις ενοχλητικές ονειροπολήσεις μου. Όμως όλα τα όνειρά μου είχαν πια σχέση με τον Τζακ. Στον ύπνο και στον ξύπνο μου. Δεν υπήρχε χώρος για κάποιον σαν τον Βίκτορ.

Οι πόρτες άνοιξαν μ' ένα ηχηρό ξεφύσημα και με χτύπησε μεμιάς ο καυτός ήλιος. Ο Βίκτορ θα με συναντούσε στα μισά του πάρκου Τεσίν, όπως το συνήθιζε. Τον φανταζόμουν να βγαίνει από την κεντρική είσοδο, χαρούμενος στη σκέψη ότι θα πηγαίναμε έξω για πίτσα και μετά στο σπίτι για να κάνουμε έρωτα. Να δούμε μια ταινία και μετά να ξαπλώσουμε μαζί και να κάνουμε πάλι έρωτα. Αλλά τίποτε απ' αυτά δεν θα συνέβαινε.

Η σκέψη μού ήταν στενάχωρη, όμως συναισθηματικά το όλο πράγμα δεν μ' επηρέαζε καθόλου. Η επιθυμία μου για τον Τζακ επισκίαζε τα πάντα και μ' έκανε αδιάφορη. Και ο καινούργιος Βίκτορ με εκνεύριζε. Είχε μεγαλώσει μες στο μικρό προστατευτικό κουκούλι του, τα είχε βρει όλα εύκολα. Αυτό που στην αρχή με είχε γοητεύσει πάνω του ήταν η παιδική αθωότητά του, αλλά τώρα μ' ενοχλούσε πολύ. Δεν ήξερε τίποτα για τη ζωή μου, ενώ εγώ ήξερα υπερβολικά πολλά για τη δική του. Ο Βίκτορ δεν είχε την παραμικρή ιδέα ποια ήμουν. Ή τι ήμουν.

Φορούσε τζιν πουκάμισο και ανοιχτόχρωμο καμπαρντινέ παντελόνι. Χαμογελώντας πλατιά, έσκιψε προς το μέρος μου και με φίλησε στο μάγουλο.

«Μου έλειψες» είπε και πέρασε το χέρι του γύρω μου. «Παίρνεις πολύ στα σοβαρά τη μελέτη για τη σχολή. Σε ποια πιτσαρία θέλεις να πάμε; Valhalla ή Theodoras;»

«Πρέπει να σου μιλήσω. Έλα να καθίσουμε».

Τον τράβηξα προς ένα πράσινο παγκάκι. Ο Βίκτορ στράφηκε προς το μέρος μου, έβγαλε τα γυαλιά ηλίου, τα δίπλωσε αργά και τα έβαλε στην τσέπη του πουκαμίσου. Με κοίταξε διερευνητικά.

«Συνέβη κάτι; Είσαι καλά;» ρώτησε, προσποιούμενος ότι δεν ήξερε τι θα έλεγα αμέσως μετά.

Λίγο πιο πέρα από εμάς μια παρέα από μεθύστακες έπαιζε μπουλ και έπινε κρασί. Κεφάτες, βραχνές φωνές.

«Δεν θέλω πια να είμαι μαζί σου. Τελείωσε».

Αμέσως κατάλαβα πόσο ψυχρή ακουγόμουν και έκανα μια προσπάθεια ν' ακουστώ λυπημένη. Ο Βίκτορ κοιτούσε μπροστά με βλέμμα απλανές.

«Εντάξει... Είναι κάτι που έκανα;»

Μετακινούνταν νευρικά πάνω στο παγκάκι, αποφεύγοντας να μ' αντιχρίσει. Ξεροκατάπιε. Ξανά και ξανά.

«Όχι, δεν είναι κάτι που έκανες».

Δυσκολευόμουν να τον κοιτάξω κατάματα, δεν ήθελα να φανεί η περιφρόνηση που ένιωθα γι' αυτόν. Είχα στραφεί και κοιτούσα τον αγώνα μπουλ. Η παρέα ήταν τόσο πιωμένη, που οι μεγάλες μπίλιες κατέληγαν αλλού γι' αλλού, όμως εκείνοι ζητωκραύγαζαν ενθουσιασμένοι έτσι κι αλλιώς. Πίσω από τους μεθύστακες ένα κοριτσάκι σκόνταφε κι έπεσε στο χαλίκι. Η μητέρα της κατέφτασε τρέχοντας. Τη σήκωσε στα πόδια της, της καθάρισε τα βρόμικα και ματωμένα γόνατα και την πήρε αγκαλιά.

«Είναι κάτι που μπορώ να προσπαθήσω ν' αλλάξω; Μήπως χρειάζεσαι απλώς λίγο χρόνο;»

Η φωνή του ήταν βραχνή. Είχε αρχίσει να χωνεύει αυτά που του είχα πει και ήταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα. Έριξα μια ματιά γύρω μου. Αν άρχιζε να κλαίει, θα σηκωνόμουν να φύγω. Δεν τα πήγαινα καλά με τους ανθρώπους που έκλαιγαν. Είχα δει αρκετό κλάμα για μια ολόκληρη ζωή.

«Όχι. Λυπάμαι, αλλά δεν είμαι πια ερωτευμένη μαζί σου».

«Όμως εγώ είμαι πολύ ερωτευμένος μαζί σου! Είσαι ό,τι καλύτερο μου έχει συμβεί. Ο καλύτερος άνθρωπος που συνάντησα ποτέ».

Έβαλε το χέρι του πάνω στο δικό μου και άρχισε να το χαϊδεύει και να το τρίβει απαλά, σαν να ήθελε να με κάνει να το ξανασκεφτώ. Σαν να ήμουν εγώ και όχι αυτός που έπρεπε να παρηγορηθεί.

Το μεγάλο πρόβλημα των ανθρώπων, συνειδητοποιούσα, είναι ότι φορτώνουν τις δικές τους στενοχώριες σε άλλους. Θέλουν να τις μοιράζονται. Πιστεύουν πως, επειδή έχουμε παρόμοιο DNA, πρέπει αυτομάτως να νιώθουμε την ίδια στενοχώρια αντιμέτωποι με κάποιες καταστάσεις. Αλλά η θλίψη δεν γίνεται μικρότερη και ευκολότερα διαχειρίσιμη όταν τη μοιράζεσαι. Αντιθέτως, γίνεται βαρύτερη. Και ο Βίκτορ δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το τι σήμαινε πραγματική θλίψη.

«Εντάξει, καταλαβαίνω» είπε τελικά κουνώντας το κεφάλι. «Δεν μπορείς όμως να έρθεις μαζί μου στο διαμέρισμα να μιλήσουμε με την ησυχία μας; Δεν μπορώ να κάθομαι εδώ, ανάμεσα σε όλους αυτούς τους ανθρώπους. Δώσε μας ένα τελευταίο βράδυ μαζί. Μόνο ένα. Μετά θα εξαφανιστώ από τη ζωή σου, θα τραβήξω τον δρόμο μου χωρίς διαμαρτυρίες. Σε παρακαλώ...»

Κρατούσε το χέρι μου τόσο σφιχτά, που είχε αρχίσει να με πονάει. Ήξερα ότι, κανονικά, θα έπρεπε να είχα αρνηθεί, ότι αυτό δεν θα βοηθούσε σε τίποτα. Αλλά ήταν μια εύκολη οδός διαφυγής και αποφάσισα να την πάρω.

Κατά τη διάρκεια της σύντομης διαδρομής μέχρι το διαμέρισμά του το μετάνιωσα αρκετές φορές, αλλά ίσως ο χωρισμός να γινόταν ευκολότερος αν τον άφηνα να τα βγάλει όλα από μέσα του. Ταυτόχρονα ήθελα ν' αναβάλω την ενοχλητική συζήτηση που με περίμενε, δεν άντεχα ν' ακούσω τις εκδηλώσεις αγάπης και τις επικρίσεις του. Είχε ανάγκη για απαντήσεις, αλλά δεν είχα καμία να του δώσω. Ήξερα μόνο ότι η καρδιά μου ανήκε σε κάποιον άλλον και ότι έπρεπε να συνεχίσω τη ζωή μου.

Για να κερδίσω λίγο χρόνο, προσφέρθηκα να πάω ν' αγοράσω πίτσα. Υποφιαζόμουν ότι η βραδιά θα τραβούσε σε μάκρος και ότι θα χρειαζόμασταν και οι δύο φαγητό. Ο Βίκτορ δεν απάντησε. Καθόταν εντελώς ακίνητος στο κρεβάτι του, σκυφτός από την απόγνωση.

«Θα γυρίσω αμέσως» του υποσχέθηκα, αποφεύγοντας το επικριτικό του βλέμμα.

Πήρα το πορτοφόλι από την τσάντα μου κι έκλεισα την εξώπορτα πίσω μου. *Μπορώ να του δώσω ένα τελευταίο βράδυ, σκέφτηκα. Μετά θα είμαι ελεύθερη.*

Είκοσι λεπτά αργότερα επέστρεψα. Καθώς άφηνα τις πίτσες στο τραπέζι της γκαρσονιέρας του, ο Βίκτορ με κοιτούσε παράξενα, σχεδόν θριαμβευτικά. Καθόταν ακόμη στο άστρωτο κρεβάτι, αλλά δίπλα του υπήρχε κάτι που μου φάνηκε γνώριμο. Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά. Το ημερολόγιό μου! Ο Βίκτορ είχε φάξει στην τσάντα μου. Εκεί μέσα βρισκόταν και το σημειωματάριό μου από το πανεπιστήμιο, ένα τετράδιο στο οποίο κρατούσα σημειώσεις όταν μελετούσα και που τον τελευταίο καιρό γέμιζα με τυχαία ορνιθοσκαλίσματα. Το όνομα του Τζακ μέσα σε μια καρδιά. Το μικρό μου όνομα ακολουθούμενο από το επίθετό του. Βλακώδες. Γελούο. Αλλά για τον Βίκτορ δεν υπήρχε τίποτα γελοίο σε όλο αυτό.

«Τώρα ξέρω ποια είσαι πραγματικά» είπε ήρεμα. Η φωνή του ήταν άχρωμη. Άψυχη. Κάτι είχε σπάσει μέσα του. «Ξέρω ποια είσαι. Το θέμα είναι αν εκείνος το ξέρει ...»

Η λέξη «εκείνος» ακούστηκε βαριά σαν κατηγορία. Με κυρίευσε πανικός. Κανέννας δεν έπρεπε να μάθει. Στο ημερολόγιο ήταν καταγεγραμμένη η παλιά μου ζωή. Και η αλήθεια γι' αυτή τη ζωή θα άλλαζε τα πάντα. Οι άνθρωποι θα άρχιζαν πάλι να με κοιτάζουν όπως τότε που με λέγανε Ματίλντα. Θα ξαναζούσα την ίδια ταπείνωση. Κανέννας δεν θα με έβλεπε πια με τον ίδιο τρόπο. Ειδικά ο Τζακ.

«Με κεράτωσες. Πήγες με τον Τζακ Αντελχέιμ. Έχω, λοιπόν, κάθε δικαίωμα να του πω τα πάντα. Ξέρει για εμάς; Ξέρει ότι έχεις φίλο;»

Ήξερα ότι δεν είχε νόημα να προσπαθήσω να του εξηγήσω. Δεν είχε καμία σημασία το γεγονός ότι δεν είχαμε κάνει έρωτα εγώ κι ο Τζακ, ότι είχαμε ανταλλάξει μόνο ένα φευγαλέο φιλί.

Ο Βίκτορ έμοιαζε με λαβωμένο ζώο, με τα μάτια σκοτεινιασμένα από το μίσος και την απελπισία. Καταλάβαινα ότι ήταν ικανός να κάνει τα πάντα προκειμένου να με κερδίσει ξανά. Ή να με εκδικηθεί. Να μου προκαλέσει την ίδια οδύνη που έκανε τον ίδιο να σπαράξει. Θα αποκάλυπτε ποια ήμουν πραγματικά, κι όχι μόνο στον Τζακ, αλλά σ' όλο τον κόσμο. Και τότε η καινούργια μου ζωή ως Φεί θα τέλειωνε. Και μαζί της θα τέλειωναν όλα.

Ο πανικός αντικαταστάθηκε από μια παγωμάρα που μου ήταν οικεία από παλιά. Με πλημμύρισε μια παράξενη ηρεμία και συνειδητοποίησα πως δεν υπήρχαν άλλες επιλογές. Δεν θα άφηνα τον Βίκτορ να μου σταθεί εμπόδιο.

Όταν αντάμωσα το βλέμμα του, αυτό που ένιωθα ήταν μίσος. Είχα πληρώσει ακριβά για να φτάσω εδώ που είχα φτάσει, και τώρα ο τύπος απέναντί μου καθόταν και με έκρινε σαν να 'ταν κανέννας κωλο-δικαστής. Δεν ήξερε τίποτα για τα βάσανα και τους πόνους που είχα περάσει, για τα πράγματα που είχα αναγκαστεί να κάνω, για τις εικόνες με τις οποίες έπρεπε να ζω για την υπόλοιπη ζωή μου.

Αλλά όλα αυτά τα κράτησα μέσα μου. Οι άντρες είναι απλοϊ-κοί. Εύκολα τους χειραγωγείς, και ο Βίκτορ δεν αποτελούσε εξαίρεση. Το είχα κάνει και παλιότερα, θα το έκανα και τώρα. Κάθισα δίπλα του. Πήρα το χέρι του στο δικό μου. Άρχισα να του μιλάω με θέρμη, χαϊδεύοντας τη ράχη του χεριού του με τον αντίχειρά μου. Τον ένιωσα να χαλαρώνει. Παρά τη θέλησή του.

«Μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις. Σε καταλαβαίνω. Καταλαβαίνω πως νιώθεις θλιμμένος και πληγωμένος. Αλλά δεν σε κεράτωσα με τον Τζακ και δεν θέλω να χωρίσουμε τσακωμένοι. Θα

κάνουμε όπως είπες. Έχουμε ένα τελευταίο βράδυ μαζί. Ολόκληρο το βράδυ, αν θέλεις. Και το πρωί. Και μετά μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις. Να με πληγώσεις κι εσύ, αν αυτό επιθυμείς. Να τα πεις όλα στον Τζακ. Δικαίωμά σου. Αλλά θέλω να περάσουμε μια τελευταία νύχτα μαζί».

Τον ένιωσα να μαλακώνει. Ήθελε να με πιστέψει. Δεν μπορούσε να χαραμίσει την τελευταία του ευκαιρία να κοιμηθούμε μαζί. Τον ήξερα. Ήξερα τους άντρες.

Φάγαμε πίτσα και μοιραστήκαμε δύο μπουκάλια κρασί. Εγώ κατέβαζα πολύ μικρές γουλιές, κι έτσι το περισσότερο το ήπιε ο Βίκτορ. Κάναμε σεξ στον καναπέ. Ήταν σκληρός και βίαιος μαζί μου. Τον άφησα να το κάνει. Με τα μάτια κλειστά, σκεφτόμουν τον Τζακ. Φέρνοντας στη μνήμη το πρόσωπό του, υποχρέωσα τον εαυτό μου να εγκαταλείψει το σώμα μου καθώς ο Βίκτορ μπαινόβγαινε άγρια μέσα μου κλαίγοντας. Μετά μου γύρισε την πλάτη. Σηκώθηκα και πήγα στην τουαλέτα, όπου πλύθηκα, μορφάζοντας από το τσούξιμο καθώς προσπαθούσα να σκουπιστώ προσεκτικά. Όταν βγήκα, εκείνος κοιμόταν. Τίποτα δεν τον ξυπνούσε τώρα.

Βγήκα στο μικρό μπαλκόνι και άναψα ένα τσιγάρο. Τα φώτα της πόλης έλαμπαν στην καλοκαιριάτικη νύχτα και έφταναν μέχρι τ' αυτιά μου κουβέντες και μουσική. Όταν τέλειωσε το τσιγάρο, άναψα άλλο. Ύστερα πήγα μέσα στον Βίκτορ, που κοιμόταν ανάσκελα και ροχάλιζε με το στόμα ανοιχτό. Τον σκούντησα με το δάχτυλο. Καμία αντίδραση. Είχε βγει νοκάουτ από το κρασί και τη συναισθηματική ένταση που είχε βιώσει. Άφησα το τσιγάρο στο κρεβάτι κι έμεινα λίγο για να σιγουρευτώ ότι τα σκεπάσματα, από φτηνιάρικο και εύφλεκτο υλικό, θα έπιαναν φωτιά. Στην αρχή απλώς άρχισαν να καίγονται χωρίς φλόγα. Έπειτα είδα να ξεπηδάνε πύρινες γλώσσες.

Η παγωμάρα μέσα μου άρχισε να υποχωρεί, δίνοντας τη θέση της στον πανικό, που έκανε τα μηνίγγια μου να σφυροκοπούν. Αποτράβηξα το βλέμμα μου από τις φλόγες και έσπευσα στην πόρτα. Όταν έκλεισε με δύναμη πίσω μου, είχαν αρπάξει φωτιά και το κρεβάτι και οι κουρτίνες.

Με το που βρέθηκα έξω στον δρόμο, ένιωθα πως ήθελα να ξεράσω. Οι χαμογελαστοί άνθρωποι που συναντούσα περνούσαν υπερβολικά κοντά μου, ακούγονταν υπερβολικά δυνατά. Αλλά εγώ κρατούσα την τσάντα μου σφιχτά. Το ημερολόγιο ήταν και πάλι ασφαλές. Κι εγώ ήμουν ακόμη ελεύθερη.